

OSTÁJA.

rejtvény régebben nagyon is könnyű, hibázva, mert ha *L* nem lehet »ellenes **Juliska**. Indítvány és kis olvasóimat hívnám, ha volna gyűjtött magot s a rá adná az árát. Enről tudomásom, hanem a kis gyűjtőyodát mindazáltal egy alkalmilag, ha **Anna**. A talá kell fölteni. A te *zél* volna helyes s. Majd egy másik **Schweiger Ernő**. Dolgozat dicséretet s meglehetősen zenes a közlésre. — keresztrejtvény jó hiányoznék belőle. randó. Próbáljátok Az említett egyéb mint ügyesség és már sokszor megjelvasóinak a feladajanak. — **Cavallár** »Az ódon ház gyermekölt elbeszélés megörvendek, de annak t szerettek a rabló nem sokat érnek yéb valami volt a értették benne. — a nagyon megkésve ak kell lenni valamics olyan messze, eg ne kaphatná a késelelem, értesítsd mely talán segíthet a szép Stájer fenyvna. A megfejtők nyiszor fölveszlek, küldesz. A körrejt-n sok levén ilyen a — **Salamin Andor**. tó.

GAZDAG SZEGÉNY LYÁNY. (Lásd a 103. lapon.)

EGY JÓ BARÁTSÁG TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

AGY EGY hétig nem mozdulhatott ki Gábor a szobából, de nem igen unta meg az orvos által rá-mért fogságot. Pajtásai szorgalmasan látogatták, Elek pedig minden szabad idejét ott töltötte, együtt tanulgatva, játszogatva, olvasgatva beteg barátjával. Mert most aztán csakugyan napról napra bensőbb lett köztök a barátság és a régi félreértésnek lassanként az emléke is elhalványult. Gábor akaratlanul is engedett sokszor az Elek nyugodt, komoly szavainak s leküzdötte fölpattanó heveskedését, mikor holmi csekélység miatt megboszanodott. Akárhányszor megkérdezte Elektől, tegye ezt vagy azt és mindig jól végződött, mikor jóbarátja tanácsát követte. Ekkép mind a ketten örömmel gondoltak arra, hogy ezentul mily kellemesen fognak telni napjaik.

De hát ki lát a jövőbe!

Mialatt Gáborral a meghittebb barátai a nap nagy részét ott a betegszobában töltötték, két új lakos érkezett az intézetbe. Elek, Pali persze mindjárt első napon találkoztak az új tanulótársakkal, de nem igen törődtek velök, kivált mikor olyasmit hallottak, hogy a két új növendék azért került ide, mert nem igen jól tanult és viselkedett ott, ahol eddig volt. De erről nem tudtak semmi bizonyosat. Mikor aztán Gábor egészen fölgyógyult és minden a régi kerékvágásba zökkent, akkor mihamar közelebről is megismerkedtek az új társakkal.

Ezek testvérek voltak, Andor és Dénes, halvány képű, fekete haju, élénken villogó szemű fiúk. Ugy látszik, eltökélték, hogy gyorsan jó barátságot kötnek mindenkivel s ez sikerült is, mert tele marokkal osztották a magukkal hozott mindenféle jó csemegét, vigan tréfálkoztak; alig telt bele két-három nap, már az egész diáksereg azt mondta, hogy Andor és Dénes nagyon derék és kedves pajtások, örülni lehet idejövételöknek. Csak Elek nem volt egészen egy véleményben a társaival. Nem mondta ugyan, sőt maga előtt is röstelte megvallani, de nem szerette a két testvért, különösen a nagyobbikat, Andort. Azért röstelte pedig saját maga előtt is, mert bajosan tudta volna megmondani, miért nem szereti őket? Az csak nem elég ok, hogy tüskés fekete hajok van és mindig jó kedvűek és hogy mindig azon törik a fejöket, mivel tölthetnék el legmulatságosabban a szabad óráikat.

De Gábor annál jobban megkedvelte az új pajtásokat, kik éppen olyan nyughatatlan, eleven természetűek voltak, mint ő maga. Csakhamar jóformán elválhatatlanokká lettek, Elek pedig, ki nem szerette a lármás, pajkos játékot, sokszor magára maradt. Napok multak, hogy Gábor és Elek alig beszélhettek egymással s az a megállapodásuk, hogy szabad idejüket együtt töltik, sehogy sem akart megvalósulni. Az érzékeny Elek ezt meg is említette barátja előtt, de Gábor nevetve felelé:

— Hiszen csak nem kapaszkodhatunk mindig egymásnak a nyakába! Aztán a mult vasárnap délután is együtt játszottunk.

— Igen, de a többiekkel együtt. Másnap ketten akartunk kisétálni, de nem jöttél el.

— Az ám... nem lehetett, megígértem Andornak, hogy vele fogok csónakázni. Tudod, megkért, hogy tanítsam, hát már csak nem tagadhatom meg.

— Természetes, hogy nem! Hiszen nem is azért mondom... csak... sajnálom, hogy ritkán lehetünk együtt.

— Oh, azért sebaj... hiszen azért mi mégis holtig hű jó barátok vagyunk, azt fogadtuk egymásnak. Azt pedig megtartjuk ugye?

— Hogyne? szólt Elek melegen. Azon nem változtat semmi.

Egy-két napig ezután Gábor kissé többet gondolt barátjával, de lassanként megint csak visszahuzódott Andorékhoz, kikkel sokkal jobban mulatott. Elek megint csak egymaga sétálgatott, olvasgattott, ha nem akart egyik-másik pajkos játékban résztvenni. De azért mégis csak azt vallotta, hogy ez nem csorbitja a barátságot, melyet megfogadott.

Már vagy két hete voltak ott Andor és Dénes, mikor egy szünnapon délután Andor így szólt:

— Ma szabad időnk van egész délután, kirándulhatnánk Kővárra.

Kővár jókora város volt, vasuton egy órányira a virágtelki állomástól. Oda rándulni persze nem volt a növendékeknek megengedve, csak ha az igazgató különösen beleegyezett és valamelyik tanár elkísérte őket. Andor indítványára tehát eleinte senki sem felelt.

— Nem sokba kerül az egész... a vasuti jegy ára alig néhány tizeske. És

kitanultam a menetrendet, vacsorára idején itthon leszünk. Jösz, Gábor?

— Én?... Nem igen... nem gondolnám, hogy mehessek...

— Miért nem? Van pénzed, tudom. Csak nem félsz talán azért, hogy nincs rá engedélyed? Nem hiszem, hogy beáruljon valaki az igazgatónál, nem fognak róla tudni semmit, hát mitől félsz?

— Nem is félek. Nem szoktam olyan könnyen félni valamitől. Ha többen is vállalkoznak, akkor megyek.

— Mindjárt mondtam én, hogy Gáborra számíthatunk, nem ijed ő meg attól, ha egy kis veszélylyel jár a mulatság. Te is jösz, ugye Elek.

— Nem, én nem megyek, felelé Elek igen határozottan. Igen jól elmulathatunk itt a magunk határában is.

Pali és Vili szintén megtagadták a csatlakozást, de Győző ráállt és még egy ötödik társ is akadt, a kövér kis Ernő, kit azzal csábítottak el, hogy a városi cukrásznál pompás süteményt vesznek; Ernő pedig szörnyű módon torkos leányke volt.

Eleknek semmikép sem volt kedvére, hogy Gábor erre a tilos utra indul. A mint egy kis időre magára maradt vele, le akarta beszélni.

— Ugyan mondd, minek még arra a titkos kirándulásra!

— Hát csak ugy mulatságból.

— Én bizony azt hiszem, hogy itt-hon sokkal jobban elmulatunk.

— Izlés dolga. Különben most már mindegy, szavamat adtam, hát meg is tartom. Hiába is beszélsz ellene.

— Hiszen jól van no. De lásd, Gábor, jobban vigyázhatnál, hogy be ne ugrassanak effélebe. Azt mondták neked, hogy félsz és ekkor nem volt bátorságod azt mondani, hogy igenis félsz, mert helytelen a dolog; inkább csupa erőszakolt hősködésből beleegyeztél.

— Eh, ne prédikálj nekem, felelt Gábor hevesen. Én nem féltem s nem félek és a hősködést nem erőszakolom. Ha nem akartam volna beleegyezni, lett volna bátorságom megmondani.

Elek sajnálkozva látta, hogy jó szándéka aligha rosszul nem ütött ki, mert Gábor megneheztelt. Nem is tévedett. Gábor csakugyan megboszankodott. Micsoda! Őt csak úgy bolondjába beleugraták volna, mert nem volt bátorsága azt mondani: »nem megyek!« Mikor ő soha sem ijed meg semmitől. És mégis — a lelke mélyén azt sugta valami, hogy Elek igazat mondott.

Andor látta a két jó barát tanakodását és valamit meg is hallott belőle, éppen eleget, hogy kitalálja a többit. Látszólag közönyösen szolt később Gáborhoz:

— Hát nem jössz velünk a kirándulásra?

— Hogyne mennék? Ki mondta, hogy nem megyek?

— Senki. Csak úgy gondoltam, mert úgy vettem észre, hogy Elek lebeszél.

— Azaz csak akart. De ha én valamit megigérek, meg is tartom.

— Ezt már szeretem. Tudod, nincs is az rendjén, hogy te ne azt tedd, ami neked tetszik, hanem mindig előbb Elektől kérj tanácsot.

— Én nem kérek senkitől tanácsot; pattogott Gábor.

— Már pedig aki Elekkel beszél, azt hihetné, hogy neked mozdulnod sem szabad az ő engedelme nélkül, mert hát ő jó barátod, nagy szolgálatot tett neked, hallgatnod kell reá.

— Igy beszél? Lehetetlen!

— No, ha nem hiszed, a te dolgod.

Gábornak a jobb érzése megsugta a valót, azt, hogy Elek nem olyan hetvenkedő fiú, aki ilyeneket beszéljen, nem lehet igaz, amit Andor mond. És ha nyugodtan követi jobb érzését, hamar tisztába jöhetett volna. De csak egy pillanatig gondolkodott így, aztán látva az Andor gunyos mosolygását, ingerült büszkeséggel mondá:

— Majd teszek róla, hogy Elek barátom ne beszélhessen rólam ilyenformán.

— Jól teszed.

Gábor nem volt ugyan teljesen meggyőződve, hogy jól teszi s olyasmit érzett, hogy ezen az uton megint letévedhet az oly erősen megfogadott hű barátság szép ösvényéről; de mérgelődése erőt vett rajta és eltökélte, hogy dolgait ezentul már éppen nem közli Elekkel, még csak módjában se legyen ennek beleszólani.

Délután a kirándulásra készülő öt pajtás mindjárt az ebéd végeztével utra kelt. Hogy együtt mentek ki az udvarból, nem tűnt fel, mert közönséges dolog volt, hogy szünnapon a fiúk csapatostul indultak a labdázó helyre vagy az erdőcskébe, vagy a nem éppen távol fekvő vasúti állomáshoz, ahol a vonatok érkezését, indulását nézegették. Kényelmes ut vezetett odáig, de hát persze olyan vig öt diák

senkitől tanácsot;

ki Elekkel beszél,
d mozdulnod sem
e nélkül, mert hát
gálatot tett neked,

phetetlen!

hiszed, a te dolgoz.
érzése megsugta a
nem olyan hetven-
et beszéljen, nem
mond. És ha nyu-
ését, hamar tisztába
sak egy pillanatig
án látva az Andor
ingerült büszkeség-

róla, hogy Elek ba-
rólam ilyenformán.

ugyan teljesen meg-
zi s olyasmít érzett,
megint letévedhet az
tt hú barátság szép
ődése erőt vett rajta
olgait ezentul már
ekkel, még csak mód-
k beleszólani.

ndulásra készülő öt
ebéd végeztével utra
entek ki az udvar-
ert közönséges dolog
n a fiuk csapatostul
elyre vagy az erdőcs-
en távol fekvő vasúti
onatok érkezését, in-
Kényelmes ut veze-
sze olyan vig öt diák

nem járhat a kényelmes uton. Letérték
hol jobbra, hol balra s egy vizes árkon is
keresztül kellett ugraniok, ami Győzőre
nézve kissé rosszul sikerült, mert kurtán
talált ugrani és az árok szélén a sárba

pottyant. Ele-
inte nagyot ne-
vettek rajta, de
aztán mind-
hányan neki
fogtak, hogy
valamikép le-
tisztítsák róla
a sarat, mert
olyan iszapos
ruhával nem
indulhat a vá-
rosba. A tisz-
togatás persze
csak úgy félig-
meddig sike-
rült s Győző
barátunkat ép-
penségesen
nem lehetett
volna valami
csinos gavallér-
nak mondani.

— Sebaj no,
biztatta An-
dor. Majd ha
megszárad,
nem fog lát-
szani. Mostmár
siessünk, hogy le ne maradjunk a vo-
natról.

Tovább ballagtak s hogy a vasúti
állomáshoz jussanak, végig kellett halad-
niok a község főutcáján. Ebben az utcá-

ban volt egy ház, mely előtt a kisebb diá-
kok nem igen szerettek sokáig időzni.
Mert ott volt a mészárszék s abban egy
mészárosinas, a kivel a diákság még ré-
gebben összeütközött és azóta folyvást

ellenséges lá-
bon élt; a mé-
szárosinas pe-
dig markos
ficzkó volt és
vakmerő, hozzá
még csufolódo
is. Nem csoda
tehát, ha Győző
azt hajtotta,
bárcsak most
ne lenne otthon
ez a kellemet-
len ficzkó, ne
lássá ilyen sá-
ros állapotban.
De biz' a mé-
szárosinas ép-
pen ott álldo-
gált a bolt
előtt s egy mér-
ges képű kutya
feküdt mellette.
S amint az öt
kiránduló elha-
ladt, a vásott
mészárosinas
nagyot kacza-
gott és csufol-

HA LÓ NINCS — BORJU IS JÓ. (Lásd a 107. lapon.)

kodva kiáltott Győzőre:

— Ejha, szép ifiur, talán a cigány-
tócsában fürdött ruhástul? Hahaha!

— Elhallgatsz, te... te birkanyuzó!
felelt Győző mérgesen.

Későn jutott eszébe a bölcös igazság, hogy hallgatni aranyat ér. A mészárosinas a csufnévre nagyon fölförtyant.

— Micsoda? Czufolkodni mertek ti tentanyalók? No hát lássuk, ki birja! Gyere Bodri! Utánok!

A kutya fölugrott és mérges ugatással követte az inast. Már ennek fele sem volt tréfa, s a kirándulók, ha még a mészárosinással szembeszálltak volna is, de arra egy csöpp kedvet sem éreztek, hogy azzal a goromba kutyával is megbirkózzanak. Szégyen, nem szégyen, de bizony nem volt más hátra, mint futásnak eredni. Szerencsére egy kis előnyben voltak, azután pedig futottak oly hatalmasan, hogy akármilyen versenyfutásnál okvetlenül győztek volna. Nem is nézték, merre futnak s csak akkor mertek hátrapillantani, mikor már nem hallották a sarkukban a kutya ugatását. Az a semmirevaló mészárosinas csak rájok riasztott s nemsokára visszahívta a kutyát, maga is megállt és kaczagva nézte, hogy az öt diák hogy fut hanyatt-homlok ki a mezőre. Itt aztán ők maguk is körülnéztek.

— Rossz helyre jöttünk; mondá Andor. A másik oldalon van a pályaház.

— Én most nem megyek újra a falun keresztül, szólt Győző. Az a semmiházi ficzko bizonyosan ott leselkedik még a kutyájával.

— Valószínű. De nem is szükséges arra visszatérnünk. Egy kis kerülővel emerre a mezőkön át odajutunk.

— Siessünk! szólt Gábor. Ugy látom, már ott áll a vonat a pályaudvaron.

Csakugyan ott füstölt már a mozdony. Most hát, még alig pihege a nagy

futástól, ujjabb nagy szaladásnak eredtek. Csak úgy szakadt róluk a veríték, mikor végre eljutottak a pályaházhoz. Ámde roppant boszuságukra, épen ekkor füttyentett a mozdony s a vonat megindult.

— Várjanak! Megálljanak! Csak egy perczig! Mi is megyünk! kiáltozták torkuk szakadtából mind az öten.

De a vasuti vonat, ha egyszer megindult, nem áll meg senki kedvéért és így az öt kirándulónak éppen az orra előtt robogott el a vonat.

— Oh, ez már mégis borzasztó! szólt Andor. Ez csak a te ügyetlenség miatt van, mert belemásztál abba a pocsolóába!

— Mit? pattogott Győző. Tán bizony én vagyok az oka, ha neki vezettetek annak a széles ároknak.

— Eh, soha se pöröljünk, szólt a kövér kis Ernő. Elég nagy a bajunk így is.

A vasuti állomásfőnök látva a nagyon elszomorodott kis társaságot, oda lépett és biztató szót mondott:

— Erről a vonatról bizony lemaradtatok kis barátim, de ha éppen olyan nagyon sürgős és fontos dolgok van a városban, félóra mulva mégis bejuthattok, mert egy tehervonat indul oda. Nagyon kényelmes ülések nem lesz ugyan, de majd csak csinálunk helyet valamelyik kocsiban. Szeretem én az ilyen diáknépet, hát ha ilyen segítséggel beéritek, ezt megteszem.

Andor és Dénes megköszönték az ajánlatot.

— Mindegy, akárhogy, csak bejussunk, mondá Andor.

és nem látja szívesen a vendéget. Most már csak azért sem tágitott és belekapott a tejecskébe. Jancsika sem akart tágitani. Oda nyult a tálkához, hogy elkapja, de Puczi ezt nem engedte s fenyegetően mordult rá, alighanem azt mondván:

— Ez már az enyém; a felét meget-

ted, a többit én eszem meg, mert jó pajtások megosztóznak. Hozzá ne merj nyulni!

Jancsika ijedtében leejtette a tálkát, mely persze eltört, a tejecske pedig kifolyt. De Puczi ezt nem bánta. Fölnyalta a tejet a törött tálkából is, a földről is,

HIVATLAN VENDÉG.

Jancsika pedig mit tehetett? Nagyon sívalkodott, jajgatott s a kanállal fenyegette hivatlan vendégét. Végre a mama is meghallotta, hogy valami baj van s oda sietett. Ekkor persze Puczi szaporán odább állt. Jancsika kapott más tejecskét és kibékült

Puczival, most már újra együtt játszanak. Reggelenként pedig Jancsika külön tejecskét kér Puczinak, nehogy a hamis pajtás megint ő hozzá látogasson el hivatlan vendégnek.

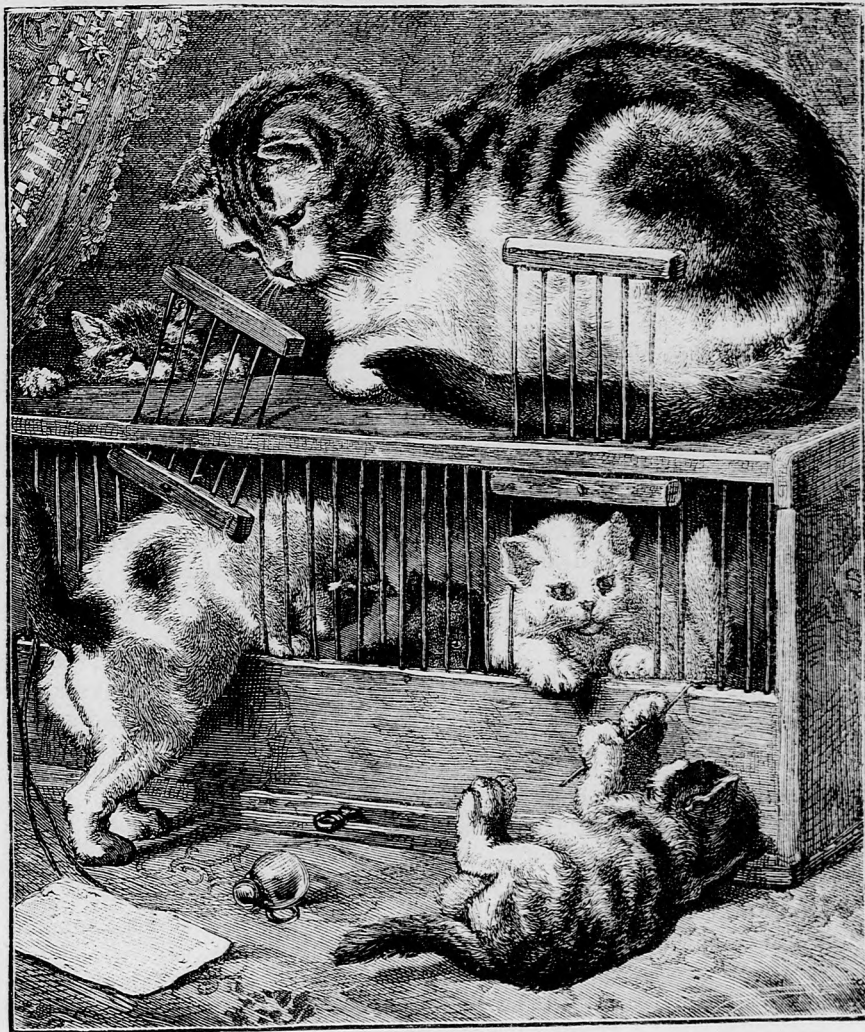
mert jó paj-
zzá ne merj

tette a tálkát,
sike pedig ki-
nta. Fölnyalta
a földről is,

yütt játszanak.
ka külön tejec-
hamis pajtás
on el hivatlan

CZICZAHON ELFOGLALÁSA.

CDAKINT a kocsiszinben tágasabb volt, jobban lehetett futkározni, az bizonyos. Szerették is Cziczurka, Miczurka és testvérei ezt a tanyájokat, de az öreg cziczamama nem volt vele megalégedve.

— Itt nagyon könnyen bajotok eshetik, mondá. Már háromszor elriasztottam azt a semmiházi Kaffancsot. Mióta megtudta, hogy itt vagyunk, mindig fenyegetőzik, hogy egyet-kettőt közületek meg-

fojt, boszúból, mert nehányszor jól megkarmoltam az orrát, mikor meg akart kergetni. Nem lehetek mindig itt s bizonyosan kilesne egy jó alkalmat, hogy rátok törjön.

— Jaj, jaj! De hát hová legyünk? nyafogtak a kicsinyek.

— Már kikutattam jó új lakást bent a házban egy csöndes szobában, melyet lomtárnak használnak. Kényelmes bejárást tudok a törött ablakon át, az ablak alatt kívülről nagy kőrakás van, úgy hogy ti is fölkapaszzkodhattok. Bent pedig épen nektek való házacskva van, meglássátok, milyen kedves.

— Akkor hát menjünk mindjárt.

Meg is indultak azonnal s mert a gonosz Kaffancs épen ez idő tájt nem volt ott az udvaron, baj nélkül eljutottak a törött ablakhoz és azon át a lomtárba, hol egyebek közt valami kalitkaféle is hevert.

— Ez pompás! Ezt nyilván a mi számunkra készítették!

— Azt nem tudom bizonyosan. Alighanem madár lakott benne.

— Kár, hogy benne nem hagyták, szólt Miczurka. No de se baj, majd beröpül talán az ablakon.

A kalitka ajtai nyitva voltak s a kis cziczák azonnal hozzáláttak, hogy az új hont elfoglalják. A fehér Cziczurka és a fekete Miczurka ugrottak be legelőször s olyan kellemesnek találták az új palotát, hogy szerették volna maguknak megtartani; de Piczurka sem hagyta a jussát és bár Miczurka ellenszegült, egy kis viadal után Piczurkának is sikerült az egyik kapun benyomulni, míg Cziczurka vitézül megvédelmezte a másik kaput Czirmoska ellen. Az ötödik, leggyöngébbik testvér panaszosan kapaszkodott fel a ketrecz tetején nyugodtan pihenő cziczamamához, elmondva, hogy őt nem eresztik be.

— Ne félj semmit, nem sokára te is bejutsz, ha ők megunták ott a kuporgást

és kimásznak. Akkor te menj be, és te védelmezd a várat, ők meg hadd ostromolják. Így nagyon jól el fogtok mulatni.

Mindjárt nem volt panasz, mihelyt ekkép játékra fordították a dolgot. Es azóta vigan élnek ott, csak attól tartok, hogy ez már nem fog sokáig tartani, mert a kicsinyek lassanként nagyocskák kezdenek lenni, szük is nekik a palotájok és ki-kirándulnak az udvarra, a hol Kaffancstól sem félnek nagyon, mert már fel tudnak menekülni fára, kerítésre, a honnan csak nevetnek a Kaffancs mérges ugatásán.

ÖLTÖZKÖDŐ ANGYAL.

(Képpel a 109. lapon.)

LÁTTATOK már angyalt? Nem olyat, amilyen a szentképeken festve vagy az oltáron kifaragva látható, hanem valószínűs eleven angyalt, mely mozog és beszél is, ha akar? Nem sokan láthattatok, de mi ott a Juliskáéknál láttunk, még beszélünk is vele, de még azt is láttuk, mikor öltözködött.

Röpülni a mi angyalunk, az igaz, nem tudott, de nem is volt rá szükség. Ámbár hogy szárnyai voltak, még pedig gyönyörű szárnyai, az bizonyos. Juliska szabta ki és Aladár pingálta meg olyan szépen, hogy a templombeli angyalkáké sem szebb. Az angyalka meg is volt vele tökéletesen elégedve. Mert hiszen nem is válsztották volna meg angyalnak, ha sokat akadékoskodott volna. Ez azonban nem volt szokása Laczikának.

Mindjárt kezdettől fogva ő volt kiszemelve erre a szerepre. Mert hát ha nem mondom is, kitaláltatok, hogy Laczika csak ideiglenesen volt angyal, mikor testvéreivel és játszótársaikkal előadást rendeztek s a végén a magasból ügyesen eltakart kötelen függve angyalka lebegett le áldólag egy alvó jó gyermek fölél.

Mikor a szerepeket kiosztották, nagy kérdés volt, ki legyen az angyal.

menj be, és te
eg hadd ostro-
fogtok mulatni.
panasz, mihelyt
k a dolgot. Es
ak attól tartok,
ig tartani, mert
gyocskák kezde-
a palotájok és
ra, a hol Kaf-
n, mert már fel
kerítésre, a hon-
affancs mérges

ANGYAL.

(on.)
t? Nem olyat,
ken festve vagy
tő, hanem való-
ly mozog és be-
kan láthatatok,
l láttunk, még
g azt is láttuk,

nk, az igaz, nem
szükség. Ambár
pedig gyönyörű
uliska szabta ki
g olyan szépen,
angyalkáké sem
s volt vele töké-
iszen nem is vá-
valnak, ha sokat
z azonban nem

fogva ő volt ki-
e. Mert hát ha
átok, hogy La-
lt angyal, mikor
aikkal előadást
agasból ügyesen
angyalka lebe-
ó gyermek fölő.
kiosztották, nagy
angyal.

— Az, aki legkedvesebben, legnyá-
jasabban tud mosolyogni, akinek arczáról
mindjárt meglátszik az igazi jószág, taná-
csolta a mama.

— Akkor csak Laczika lehet! mon-
dák mindnyájan.

Laczika kissé aggódott, mikor meg-
magyarázták neki, hogy a magasból köte-
len fogják lelógatni s a szárnyait lebegtetve
kell majd karjait áldólag kitárni. De mikor
azt mondták, hogy szükség van rá, nem el-
lenkezett, hanem készséggel vállalkozott a
kényelmetlen szerepre. Türelmesen elvi-
selte a sok próbát is, míg Juliskáék jól
eltalálták az öltözéket. Mert az nem köny-
nyü mesterség volt ám, Juliska és Aladár
a megmondhatója. Az első pár szárny
nagyon is nagy volt, a második nagyon is
kicsiny, míg végre eltalálták az igazit s
Aladár újra hozzálátott a pingálásnak,
Juliska pedig ügyesen módolgatta, mi-
képen lehessen a szárnyakat Laczikának
ugy odakötni a vállaihoz, hogy mozogja-
nak, de le ne csusszanak. Mert az már
bizony furcsa volna, ha az angyalka rö-
pülés közben elvesztené a szárnyát.

Ügyességgel, kitartással minden sike-
rül. Laczikát is addig öltöztették, míg
végre kifogástalan angyalka volt, hiba
nélkül el is játszotta szerepét.

Azóta Laczika még kedvesebb és
jobb fiucska. Hogy is ne? Aki egyszer
angyal volt, az nem is lehet mogorva és
makranczos. Az ő jó példája pedig hasz-
nos a többieknek is, akik meg azt akarják
hebizonyítani, hogy kedvesek tudnak lenni,
ha nem voltak is angyalok.

BETÜ REJTVÉNY.

! !
! ! ! s j w e
! !

HA LÓ NINCS — BORJÚ ISJÓ.

(Képpel a 101. lapon.)

»NINI, nini, nénikém!«

»— Ugyan mi az, Bénikém?«

»Ott a réten sok csikó;

Lovagolni, óh mi jó!«

»— Nem csikó az, galambom!«

»De biz' csikó, ha mondom!

Hisz' talán csak jól látom:

Mindenik jár — négy lábom.«

»— Hahhahahaha!... Ohohó,

Mégse ló az, te bohó.

Mert ámbár hogy négy lábú,

Így nyerít csak: bú — bú — bú!«

»Már ha bú is, nénikém,

Mégis lovagolni kén';

Utczu tehát, ez egybe'

Felkapok a nyeregbe.

»— Ugyan, ugyan, te gyerek

'Sz nincs is a hátán nyereg.«

»Se baj! — Jó úgy pörén is,

Megülöm én szörén is.«

»— No hát rajta, nem bánom,

Ugorj föl, tulipánom.«

»Ugornék ám, jajajaj,

De most látom: nagy a baj!

Az tudnillik a hiba:

Nagy nékem e paripa.

Ó nagy boczi s kicsi én, —

Segíts rajtam, nénikém.

Igy la, most már kutyabaj,

Gyi te kajla, hajahaj!

Erdőn, mezőn, bokron át,

Verjük fel az ut porát.

Ámde kérlek, édesem:

Tartsd a fejed kényesen,

Mert még azt hiszik rülad,

Hogy nem ló, csak — borjú vagy!«

MI TÖRTÉNT PÖTTYÖSKÉVEL.

— Állatmese. —

EGYEN álltak ott együtt és mind a négyen egyformán sóvárogva néztek a magasba.

— Jaj de szép kövér! sóhajta Búboska.

— És milyen nagy! tevé hozzá Tarajos.

— Milyen pompás oszonna volna! áhitozá Pöttyöske.

— Az ám, csak hozzá tudnánk jutni, szólt Pipiske.

Már a nevekből is láthatni, hogy csibék valának ők mind a négyen, még pedig egészen fiatalka kis csibék. A mit pedig oly nagyon megbámultak, az egy kövér hernyó volt, mely a fáról vékonyka szálon kezdett leereszkedni. De talán észrevette, hogy ott lent nagyon is várják, tehát egyszerre csak megállapodott s fönt lebegett a levegőben, egészen olyan magasban, hogy az éhes kis csibék el nem érhatték. Hiába ágaskodtak, hiába verdesték még tollatlan szárnyaikat, a jó falathoz nem juthattak hozzá.

— Oh, ez már mégis boszantó, szólt Búboska. Ilyen jó zsákmányra találtunk és nem kaparíthatjuk meg.

— Várjunk nyugodtan, tanácsolá Pöttyöske. Bujjunk ide a bokor mögé, akkor talán leereszkedik.

— De hátha valamelyik nagy csibekonunk erre téved és elkapja? veté ellen Tarajos. Én nem mozdulok innen.

— Akkor hát hívjuk elő az anyánkat, indítványozta Pipiske. Ő le tudja kapni.

— Persze, hogy aztán neked adja, ugy-e? Majd csak magunk végzünk vele.

— Az legjobb volna, szólt Pöttyöske. De ugy látom, megijedt tőlünk és nem akar lejjebb ereszkedni. Aztán meg ha elcsipjük, hát kié lesz?

— Természetesen az enyém, szólt Búboska. Én vagyok a legöregebb, enyém az elsőség.

— Ohó! Csakhogy én vagyok a legerősebb, mondá Tarajos hetykén. Tehát engemet illet meg.

— Már az pedig nem ugy van; ellenkezett Pöttyöske. Azé lesz, aki megkaparítja.

— Én azt mondom, osztozzunk rajta, ajánlotta a szelid Pipiske.

— Persze! Egynek éppen elég, négynek semmi. Te különben ne is fecsegg, te a legkisebbik vagy, neked nincs szavad hozzá.

Pipiske kissé neheztelve vonult félre, a többi három pedig tovább bámult a függő zsákmányra.

— Mondom, hiába várunk itt, szólt Pöttyöske. Nem jön lejjebb.

— Én meg azt mondom, hogy próbáljunk újra nagyot ugrani, szólt Búboska. Ha csak megütjük is a csőrünkkel, bizonyosan leesik. Én azt hiszem, ha jól neki iramodom, fölugrom olyan magasra.

— De talán én is, szólt Tarajos. Mindjárt meg is próbálom.

— Ohó! Először én próbálom. Én gondoltam ki, hogy neki kell iramodni,

— De én is megtehetem, ha nekem tetszik.

— Hát próbáljátok mind a ketten egyszerre, egyik jobbról, másik balról; ajánlotta Pöttyöske.

— Az csakugyan legjobb lesz, vélte Búboska is. Te pedig ide oldalt állsz és megvigyázod, hogy melyikünk ütötte le. Így aztán nem lehet pör, hogy kié legyen.

— Nem bánom, egyezett bele Tarajos. Hátkészülj neki!

Búboska jobbra, Tarajos balra ment pár lépésnyire, Pöttyöske pedig mint bíró kissé oldalt foglalt állást.

— No, készen vagytok? kérdé.

— Készen!

— Akkor hát induljatok. Egy, kettő... három!

Búboska és Tarajos a lehető legnagyobb erőfeszítéssel iramodtak neki s magasra kinyújtott csőrrel ugrottak magasra. Az lett persze belőle, amire nem gondoltak, de ami nem lehetett másképp, hogy mivel egyszerre ugrottak egy helyre, hát ott a levegőben keményen egymásba ütköztek, úgy, hogy a Tarajosba ütődött Búboska, bukfenchezet vetve a leve-

gőben, még magasabbra is jutott, mint a mekkorát ugrott. Aztán lepottyantak a földre, ugyancsak odakoppintva a fejüket és a lábaikat.

De bár ez nem volt kellemes, mégis gyorsan talpra ugrottak és föltekintettek a magasba, — a kövér hernyó nem volt ott többé.

— Megkaptad? kérdé Búboska.

— Nem én, felelé Tarajos. Bizonyosan leesett ide a földre.

Körül néztek, de a zsákmányt nem látták.

— Pöttyöske, neked látnod kellett, hová esett; szólt Búboska.

Igen ám, de amint szétnéztek, Pöttyöskét sem látták. Azaz mihamar

megpillantották, de már vagy husz lépésnyire, amint javában futott.

— Elcsente a mi jó falatunkat! kiáltá Búboska nagy haraggal. Ez már csunyaság!

ÖLTÖZKÖDŐ ANGYAL. (Lásd a 106. lapon.)

— Nem addig van a! pattant föl Tarajos. Mi fáradtunk, a mienk. Még nem ette meg, fut vele... utána! Elveszszük tőle!

Üldözőbe vették a ravasz Pöttyöskét, ez pedig, látva a veszedelmet, még gyorsabban futott. A kis Pipiske, aki eddig duzzogva nézte a történeteket, egy darabon utánok futott, hogy lássa, mi lesz a háboru vége; de csakhamar nagyon hátramaradt, tehát visszatért az anyjokhoz, ki már éppen nyugtalanzkodva kereste őket.

— Hát a többiek hol vannak?

— Amarra futottak... Búboska és Tarajos kergetik Pöttyöskét.

— Miért kergetik?

Pipiske elmondta az egész nagy históriát. Az öreg kotlóstyuknak ez sehogyszem tetszett. Azok a megférhetetlen kicsinyek még komoly háboruságba keverednek a zsákmány fölött. Megindult tehát abban az irányban, melyet Pipiske mutatott.

Még nem messze jutott, mikor Búboska és Tarajos már szembe jöttek, még pedig láthatólag zavarodottan. Szerették volna elkerülni az anyjokat, de nem lehetett.

— Hol van Pöttyöske? Hol hagytátok?

— Mindjárt jön... amott hagytuk a tó partján...

— Mért nem jött veletek?

— Hát... hát... megkergettük... mert elkapta a jó falatunkat... aztán a mint futott, neki szaladt a tónak és beleesett...

— Oh jaj! Akkor vége, belefult.

— Nem fult bele, kimentettük; szólt büszkén Tarajos.

Az öreg kotlós nem akarta hinni a Tarajos szavát, mert ugyan mi módon tudták volna ők kimenteni Pöttyöskét. Kétségbeesetten futott a tóhoz, de ott nem látott senkit, semmit. Sem a parton, sem a vízen nyoma sem volt Pöttyöskének.

— Oh ti gonoszok! Halálba kergettétek szegény Pöttyöskét egy kis falat miatt! És még el akartatok ámitani, hogy kimentettétek!

— De mikor...

— Takarodjatok előlem! Büntetésül ma egy falatot sem kaptok tőlem.

Az öreg tyuk is, de Búboska és Tarajos is nagyon szomoruan ballagtak vissza az udvarra. A két bűnös félénken huzódott meg hátul a kerítésnél, míg a kotlós nyugtalanul járt-kelt nagy búbánatában az udvaron. Egyszerre azonban nagyot rikkantott és örvendező kodácsolással rohant a konyha ajtaja felé. Mert ott az ajtóban egy leányka jelent meg, egy csibécskét tetti a földre és így szólt:

— No, most már száraz vagy, mehetsz a többihez. De máskor, kis ostoba, ne ugorj a tóba, mert nem leszek mindig közel, hogy kihuzzalak.

Az a, csakugyan Pöttyöske volt! Még kissé tántorogva járt, de lassanként mindinkább magához tért s elmondta az öreg kotlósnak, hogy vakon futva belebukott a tóba, de a jó kis Mariska gyorsan kimentette, a házba vitte, meleg ruhában melengette és most már semmi baja.

Pöttyöske láttára Búboska és Tarajos is bátrabban kerültek elő, sőt Tarajos még büszkélkedni is kezdett.

ettük; szólt

arta hinni a
mi módon
Pöttyöskét.
hoz, de ott
n a parton,
Pöttyöskének.
lba kerget-
kis falat
itani, hogy

Büntetésül
m.

oska és Ta-
agtak visz-
s félénken
nél, míg a
gy búbána-
zonban na-
kodácsolás-
é. Mert ott
meg, egy
szólt:

vagy, me-
kis ostoba,
zek mindig

öske volt!
lassanként
mondta az
utva bele-
iska gyor-
eleg ruhá-
mmi baja.
a és Tara-
t Tarajos

— Mondtam, hogy nem veszett oda.
— De nem mondtad az igazat,
hanem oktalan hetvenkedéssel nagy
szomorúságba ejtetél, felelé anyjok. Hogy
ti mentettétek meg, azt nem hihettem el,
de ha azt mondjátok, hogy a jó Mariska
mentette ki, nem lett volna semmi aggo-
dalmam. Persze azt hittétek, nem fogom
megtudni a valót.

Tarajos elhallgatott, belátva, hogy
ebbe a dicsekvésbe belesült. De hát ez
már kisebb baj volt, mindnyájan örültek,
hogy végre is semmi nagy szerencsétlen-
ség nem történt. Búboska, Tarajos és
Pöttyöske összebékültek s Búboska aztán
igy szólt Pöttyöskéhez:

— De legalább valld meg, hogy
ugy-e, nagyon jó volt az a pompás kövér
hernyócska.

— Nem tudom. Nem ettem meg,
mert amint a tóba buktam, ijedtemben
kijtettem a csőrömből. Odaveszett a
vizbe.

— Oh, oh! sopánkodott Tarajos.
Hát annyi fáradság és veszedelem után
senkinek sem jutott semmi haszon.

— De nem ám, sohajtott Pöttyöske.
Én hiába ravaszkodtam, ti hiába erősza-
koskodtatok.

— Tudjátok, mit? szólt az öreg
kotlós. Máskor osztozzatok, segítetek
egymáson testvérileg és nem fogjátok
megbánni.

A VIZCSÖPP MESÉJE.

MAGASAN fönt a bérczek közt, árnyas
sziklarepedésben pihent sok kis
társával egy kicsike vizcsöpp. Nagyon jó
dolguk volt ott, a nap heve nem ért hoz-
zájok, még madár sem járt oda szomját
oltani. De a kicsike vizcsöpp mégis elé-
gedetlen volt.

— Jaj, de unalmas itt örökké egy
helyben maradni!

Pedig még nem is rég ideje, hogy
ott pihent, mert csak pár napja esett le
a felhőből. De mialatt a magasból lefelé
jutott, egy-két pillanatra messzi földet be-
látott.

— Oh milyen jó dolguk van azoknak
a vizcsöppeknek, melyek kedvökre befut-
ják a világot! Ha én azt megérhetném!

— Mindjárt megéred, sugta a szél.
Nézd, amott közeledik már a nagy vihar-
felhő, mindjárt ontja a sűrű záport s ez
a kis sziklarepedés úgy meg fog telni,
hogy kicsordul belőle a víz. Iparkodjál,
hogy azok közt légy, akik kijutnak innen.

A kis vizcsöpp iparkodott is. A szél
jóslása mihamar beteljesedett, hatalmas
zápor szakadt alá s a sziklarepedést egé-
szben megtöltve, a fölőleg viz csakugyan
kicsordult. A nyughatatlan kis csöpp
szökkent ki legelőször s vigan biztatta
társait:

— Utánam! Most már mienk a vi-
lág! Most már vigan és boldogan fogunk
folydogálni, bejárunk mezőket, réteket,
országokat!

Csakugyan igen kellemesen indult
meg az utazásuk. Alig pár percz mulva
egy kis hegyi patakba jutottak és hangos
csobogással vigan rohantak lefelé, verse-
nyezve, ki előzi meg a másikat. Jobbról
is, balról is, mindig uj meg uj kis pata-
kok csatlakoztak hozzájuk s már jókora
folyócskává nőttek. A kis vizcsöpp na-
gyon meg volt elégedve és mindig legfő-
lül uszott, gyönyörködve a napsugarban.

Hanem aztán mégis megszeppent kissé, mert egyszerre csak oly rettentő gyorsasággal kezdtek rohanni, hogy beleszédült; össze-vissza kavarogtak, messziről pedig ijesztő zugás hallatszott.

— Jaj, mi lehet az?

Csakhamar megtudta. Egy nagy zuhataghoz értek s magasból zuhantak le feneketlen mély örvénybe, zugva, tajtékozva. A kis vizesöpp alig-alig bírta együtt tartani részecskéit, azt hitte, millió aprócska semmiséggé fröccsen szét. Nagy nehezen mégis éppen maradt, de lekerült az örvény legmélyére s ott a sötétben órákig kavargott és keringett.

— Oh, ez már rossz! Talán itt maradok örökre!

Végre mégis kivergődött a felszínre és eluszott a veszedelmes örvényből. Nem sokára zöld mezőséghez ért.

— Ez már szép! Mégis szeretem, hogy utra keltem.

Alig mondta ezt, már ismét nagyot ijedt. A part közelében éppen egy kék nefelejcs-bokrot bámult meg, midőn nagy szarvu állatok gázoltak a patakba és möhön ittak, ezer meg százezer vizesöppet sziva föl.

— Jaj, jaj! mindjárt bekapnak, végem lesz!

Ezt a veszedelmet is elkerülte s nem sokára a folyócska beszakadt egy nagy folyamba.

— No, most már nem kell félnem semmitől. Ebben a nagy folyamban többé nem érhet baj. Ime, milyen hatalmasak vagyunk mi vizesöppek, ha sokan vagyunk együtt: milyen nagy gőzhajót hordozunk.

Eppen ekkor vizet szivattyuztak s a kis vizesöpp egyszerre csak azt vette észre, hogy bármennyire nem akar, ellenállhatatlanul huzza valami egy szűk csöbe, onnan pedig sötét vasbörtönbe zuhant be. De a sötétség még a kisebb baj volt.

— Jaj, jaj! hová jutottam! Micsoda szörnyű hőség ez? Oh, ezt ki nem bi-

rom... szét kell foszlanom... végem van!

És vége is lett. A forró kazánban gőzzé vált és mint pára lebegett ki a szelentyűn. Ott fönt a sziklarepedésben hátramaradt társai pedig most is kedvökre hüselnek.

ARANY KALÁSZOK.

Az igazi engedelmesség a szívből lakik s örömmel hallgat a bölcsőbbek, felebbvalók szavára. Aki nem szívből engedelmes, csak úgy cselekszik, mint a rab-szolga, ki csupán azért engedelmes, mert büntetéstől fél.

*
Rosszul élte le életét, aki csak a maga örömeinek élt s a kinek sirjánál nem mondják: »Kár, hogy már nem él!«

Tréfás számtani feladat.

Károly és Anna a kertben sétálva, diót találtak. Mondja Károly Annának: »Ha adsz nekem egy szemet, annyim lesz, mint neked.« — Amire Anna így felelt: »Adj te nekem egy szem diót, s nekem még egyszer annyim lesz, mint neked van.« Hány szem diója volt mindegyiknek?

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXXIX. kötet 4-dik számában foglalt képrejtvényt utólag még megfejtették: Bernáth testvérek, Veisz Adél, Schliechter Emma és Misi, Mérhay Gusztáv, Lányi Alexa és Mari, Bernáth Olga, Bende Janika, Szöllősy Aurél, Lappert Etelka, Sternberg Ottó.

Jótekonyság.

A szünidei gyermektelep javára adakoztak: Csáky Gyula 1 frt, Osztoics Margit 1 frt, Gutmann Lilly és Anna 1 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.